

Thom Renssen overleden

Op 8 februari overleed Thom Renssen op 85-jarige leeftijd. Daarmee verliest onze vogelwerkgroep één van de meest actieve leden, en bovendien een hartelijke, montere en warme persoonlijkheid!

Thom Renssen tijdens recente watervogeltelling, Gelderse Toren, 14 januari 2006 (Roy Verhoeff)

Thom meldde zich rond januari 1986 aan als lid van de Vogelwerkgroep Arnhem. Hij was toen al bij velen van ons bekend. In Gelderland was hij ook al voorzien van de koosnaam "De koloniaal", vanwege zijn 25-jarige aanwezigheid als planter op Sumatra en in Suriname. Hij kon daar sappige anekdotes over vertellen en liet dat ook zelden na. Afgelopen najaar vertelde hij nog eens het verhaal van de drie Sumatraanse Tijgers die op één dag werden geschoten door een jager die Thom in de arm had genomen omdat steeds meer dorpelingen vertrokken uit vrees voor de tijgers. Spannende verhalen uit vervlogen tijden!

In september 1986 wierp Thom zich met verve op de watervogeltellingen langs de zuidelijke IJssel. Hij nam hij de coördinatie van de telploeg over van Piet Schermerhorn; de andere telploeg werd gecoördineerd door Henk de Wijs. Daarnaast was Thom was van maart 1987 tot aan maart 1990 algemeen lid van het bestuur van de vogelwerkgroep. Verder leidde hij door de jaren heen regelmatig excursies in het werkgebied. Vogels waren zijn lust en zijn leven; Thom was dus bij allerlei bijeenkomsten te vinden en legde zijn oor overal te luisteren.

Thom heeft meer dan 150 rivierentellingen op zijn naam staan. Sommige soorten hadden daarbij zijn speciale interesse. Op één met stip stond de Grote Zilverreiger, mogelijk omdat deze soort hem aan de tropen deed denken (Grote Zilverreigers hebben een ruime verspreiding). Maar ook de Brilduiker had z'n aandacht. Steeds werd de omgeving van de Bomendijk bij Voorst afgespeurd; altijd zonder resultaat. De laatste tien jaar werd tijdens de telling van het traject Deventer-Zutphen aangelegd bij Bakker Bril, "even een brilletje opzetten zei hij dan". De telgroep werd dan steevast getrakteerd op koffie met een ambachtelijke lekkernij van Bakker Bril. Onderweg werd er vaak gerammeld met het busje waar balletjes inzaten (Ricola), steeds vers uit Zwitserland aangevoerd. De balletjes waren eigenlijk blokjes maar dat mocht de pret niet drukken.

Tot en met de laatste maal tijdens de telling op 14 januari heeft Thom altijd gereden. Op de terugweg dommelde de hele ploeg vaak rozig in, maar Thom niet. Uiteraard leverde de combinatie vogels kijken en rijden wel eens hachelijke situaties op. Soms werd een berm meegenomen en één keer zat Wim Kuijper naast hem en kon nog net het stuur overnemen om een aanrijding te voorkomen. Slechts éénmaal hadden we een ordinaire aanrijding maar dat was dan ook in het centrum van Brummen waar geen vogel te zien was. En een keer verscheen hij met een andere auto omdat hij zelf al zoekend naar Raven, zijn auto op de Loenermark in de prak had gereden.

Nooit werd het punt van opvolging aan de orde gesteld, want daar vond hij geen enkele aanleiding toe louter op grond van zijn leeftijd. Eigenlijk mopperde hij alleen wat op de achteruitgang van zijn gezichtsvermogen. Hij schafte onlangs nog een nieuwe kijker aan, want het slechter zien lag toch vooral aan de verouderde kijker. Al die tijd maakte hij zelf steeds de totaalijst van de zaterdagse vogeltellingen en bezorgde de overzichten thuis bij de andere leden van de telploeg: "dat spaart weer een postzegel uit". Hij belde dan niet aan en als Wim hem dan toch toevallig zag, was hij meestal te druk voor een echte visite en werd er in de deuropening gepraat, want hij was altijd wel weer ergens naar op weg.

Op landelijke schaal zal zijn naam toch vooral verbonden blijven met de Raaf, die begin twintigste eeuw in Nederland was uitgeroeid. Hij wist het in 1966 door het Rijksinstituut voor Natuurbeheer gestarte herintroductieproject (opgestart door Arend Timmerman senior) tot een goed einde te brengen. Na zijn pensioen in 1985 kon Thom daarvan de zoete vruchten plukken, want de aanvankelijk broze 'populatie' van enkele broedparen bleef met name op de Veluwe gestaag toenemen. Daar de Raaf een voorliefde aan de dag legt voor uitgestrekte rustgebieden voor het wild, knoopte Thom contacten aan met tal van terreinbeheerders, jachtopzichters en particuliere terreineigenaren. Elk voorjaar beende hij door menig uitgestrekt dennenbos om ravennesten op te sporen, meestal getooid in een corduroy Knickerbocker, en met de imposante witte baard wapperend in weer en wind. Uiteraard rammelde hij geregeld met het busje Ricola's! Rob was er vaak bij en had er alle energie voor nodig om Thom bij te houden! De resultaten van zijn jarenlange inspanningen zijn terug te vinden in verschillende publicaties, en werden kracht bijgezet in binnen- en buitenland, waaronder op internationale ravensymposia.

Het wordt stiller zonder Thom, maar hij zonder twijfel nog lang blijven voortbestaan in onze gedachten en anekdotes!

Rob Vogel, Wim Kuijper en Greta van Hoorn